

2020-04-15 Zomaar GEEN zaterdag bij HDS

Een paar weken geleden hadden we een voetbalvrij weekend. De vrijdag ervoor sprak ik met de mannen van de schoonmaak- en onderhoudsploeg. Ik hoopte dat ze van het vrije weekend zouden genieten maar eerlijk gezegd had ik mijn twijfels want een leven zonder HDS is ook niet alles. Gelukkig was het maar één weekend.

Ik kon toen niet vermoeden dat het een poosje later niet één weekend zou worden maar veel meer. HDS ligt nu stil, het hek op slot, de kantine dicht en de velden verlaten. De vlaggen van HDS en Appie hangen er troosteloos bij, ze zijn trouwens hard aan vervanging toe. Op het lage veld waar 's zaterdags onze jongste jeugd voetbalt bloeien nu de madeliefjes. Het lijkt wel of ze klaar staan om onze jonge helden te verwelkomen. Helaas nu even niet.

Onze Leersumse voetbalhelden hebben plaatsgemaakt voor de zorgverleners, Paula is er één van. Zij zijn onze nieuwe helden, ze staan zoals dat heet in de frontlinie, we hebben ze in deze tijd o zo hard nodig. Ik denk vaak aan ze.

Op de dag van de voetbal-lockdown sprak ik 's morgens met Henk, hij was aan het boodschappen doen. Hij vertelde me dat hij 's avonds met zijn maten van het vijfde geen potje meer kon ballen. Het voelde onwerkelijk. We hadden beiden gedacht dat het niet zo'n vaart zou lopen. Ik schat in dat Henk er nu anders over denkt, ik in elk geval wel.

Ook voor de jeugd was het wennen. Velen van hen waren de eerste paar dagen naar HDS toegekomen. Ook al hadden ze dat misschien beter niet kunnen doen, ik kon er goed inkomen dat ze er waren want je wil toch graag een balletje trappen en waar kun je dat het beste doen, natuurlijk op het veld bij HDS. Logisch toch! Zelf breng ik de dagen thuis en in de tuin door. Ik ga enkel de deur uit voor een ommetje en een frisse neus ook al was dat de laatste dagen met ruim 20 graden op de thermometer meer een natte rug dan een frisse neus. Toeval of niet onderweg kwam ik verschillende HDS-ers tegen. Ze waren in ongewone doen.

Zo trof ik Koen en zijn maatje aan op de dorre hei in de kuil achter het Bosbad. Ze hadden een bal bij zich en zaten op een bankje met elkaar te praten. 'Je moet toch wat' zeiden ze.

Wim zag ik fietsen bij Zuylestein, hij was onderweg naar huis dus niet op zijn vertrouwde route berg op en berg af.

Mark kwamen we hardlopend tegen op de Utrechtse Baan hij had de vaart er goed in. Het was alsof hij de bus wilde halen. Als dat zo was liep hij de verkeerde kant op.

Het verzamelen van voetbalplaatjes ligt ook stil. Het stapeltje met "dubbele" groeide naarmate het boek voller raakte. Nummer 1 het plaatje met Marco ligt bovenop. Ik heb hem driedubbel. Telkens

als ik de deur van de kast open doe kijkt hij me aan. Ook al zeg ik dat niet hardop tegen hem, hij zal nog even moeten wachten tot aan de ruilmiddag.

Met Gerard gaat het gelukkig goed. Nou ja goed, naar omstandigheden zullen we maar zeggen. We bellen elkaar zo nu en dan. Ik denk dat ik hem zal voorstellen om ook een StayAtHomeChallengje te maken met de oefeningen uit de nieuwe workout van Nathan Rutjes. Gerard kennende zal het me niet verbazen als hij daarvoor thuis de boel aan de kant zet. Joke gaat dan een blokje om. Ook goed!

Beste mensen, als ik aan HDS denk, voelt de 1 ½ meter afstand als veel langer. Hoeveel langer en tot wanneer het gaat duren, weet ik niet. Voor nu zeg ik tegen iedereen en zeker tegen Paula hou vol en blijf gezond!

Klaas van Eldik